

Hennes råd voro alltid goda, som då hon uppmanade en av oss att uti kärlek aldrig slösa bort kapitalet utan leva på räntorna och att, om livets högsta goda, en söt fru, kom på hans lott, aldrig förfalla till att bli livets största nöt, en ogenerad äkta man, utan städse behandla lilla frun som sin ungdoms älskarinna. Vår kära mormor dog vid 84 års ålder. Då hon på dödsbädden kallade oss till avsked, gjorde hon toalett med lockar och en liten kokett spetsmössa, och då vår allvarligt sinnade moster förvånade sig över denna fåfänglighet i en sådan stund, svarade hon, att hon ville att hennes kära gossar skulle av sin gamla mormor hava ett så angenämt minne som möjligt och icke komma ihåg henne som en veritabel skräpuk.

Våra föräldrar förlovade sig medan morföräldrarna ännu bodde kvar i Stockholm. Vår far var 22 år äldre än vår mor, men ålderskillnaden utgjorde ej något hinder för ett äktenskap, som blev i allo lyckligt. Enligt nutida begrepp skulle man nog föreställa sig, att så ej kunde bli förhållandet, så som förlovningen efter gammaldags sed ingicks. Vår mor var ännu icke fyllda sjutton år och sysslade på gården i 81 Drottninggatan, där hennes föräldrar bodde, ÷vrigt med sina dockor, då hon blev uppkallad till fadern, som helt enkelt underrättade henne, att den närvarande professor Selander begärt henne till hustru och att han beviljat denna anhållan. Hon tyckte, som hon sedan berättade för oss, att vår far såg trevlig ut, och dessutom hade hon vid hans föregående besök sett, att han hade sidenfoder i sin överrock, och detta tyckte hon var stiligt. Och så firades förlovningen.

Vår mor var ännu icke 18 år då bröllopet den 22 maj 1844 stod i Davidsons norra paviljong vid Drottninggatan. Under bröllopfesten utbröt eld i Barnhuskällaren, som låg vägg i vägg med paviljongen. Den brändes